

Underbilag til bilag 8.

DANMARKS AUTOMOBIL-FORHANDLER-FORENING

Den 19. maj 1969.

Udover ved nærværende skrivelse at tilslutte os erhvervslivets øvrige protester mod den foreslåede afgiftsforhøjelse, der i dobbelt forstand vil ramme automobilbranchen, tillader vi os at henlede opmærksomheden på en bestemmelse i den nugældende afgiftslov, der igennem mange år har været til stor gene for branchens udøvere.

Det drejer sig om vægtafgiftslovens § 14, stk. 2. Herom nærmere følgende:

Statens krav på vægtafgift påhviler den, der på afgiftens forfaldstid er ejer af køretøjet, jfr. vægtafgiftslovens § 10.

Ifølge lovens § 14, stk. 1, er statskassen privilegeret fordringshaver i skyldnerens konkursbo, en fortrinsret, som nu, jfr. neden for ved et andet lovforslag, foreslås ophævet.

Men udover konkursprivilegiet giver vægtafgiftslovens § 14, stk. 2, staten en panteret i køretøjet forud for al anden gæld og forud for eventuelle tilbageholdsrettigheder, og altså også forud for et ejendomsforbehold i henhold til afbetalingskontrakt.

Denne fortrinspanteret medfører ikke sjældent, at den automobilforhandler, der tager et køretøj i bytte, eller som får et på afbetaling solgt køretøj tilbage, kommer i knibe i den forstand, at han tvinges til at betale den vægtafgift, der ifølge lovens § 10 påhviler den tidligere ejer, der på forfaldstidspunktet havde køretøjet indregistreret — for lastvogne undertiden for 2 kvartaler og altså et meget betragteligt beløb.

På det tidspunkt, hvor politiet går i gang med inddrivelse af vægtafgiftsrestancen, er køretøjet i de ovennævnte tilfælde imidlertid i reglen videresolgt, og politiets henvendelse om afgiftsrestancen tilgår den nye registrerede ejer. Denne „reklamerer“ herefter til forhandleren, der så kommer til at betale, da den egentlige debitor enten ikke kan eller ikke — i hvert fald ikke uden en retssag —

vil betale. En masse besvær kommer der under alle omstændigheder ud af det.

Til trods for, at afgiften ifølge loven principielt påhviler den på forfaldstiden indregistrerede ejer, springer politiet, som foran nævnt, normalt over, hvor gærdet er lavest, idet man ikke først søger afgiftsrestancen inddrevet hos denne egentlige debitor, men i stedet på dennes oplysning om køretøjets frivillige eller tvungne afståelse straks retter opkrævningen og udpantningstruslen mod den, der — ofte uden at kende noget til afgiftsrestancen — har erhvervet køretøjet, automobilforhandleren eller en anden senere ejer.

Hertil kommer yderligere, at afbetalings-sælgerne af motorkøretøjer i praksis lider betydelige tab derved, at motorkøretøjerne ikke sjældent efter udpantning hos ejeren stilles til tvangsauktion på grund af vægtafgiftsrestancer, uden at afbetalingssælgeren eller andre rettighedshavere i køretøjet underrettes om auktionen.

Auktionsprisen er normalt væsentligt under køretøjets handelsværdi, og afbetalings-sælgeren lider herved et betydeligt tab, idet auktionsprovenuet sjældent giver dækning for mere end afgiftsbeløbet.

I årevis har man fremført det synspunkt, at de nævnte besværligheder og urimeligheder i en vis udstrækning kan undgås ved altid — når der er tale om overdragelse af et køretøj — at forlange vægtafgiftskvitteringen forevist forinden.

Argumentationen er teoretisk holdbar, i hvert fald når det drejer sig om frivillige overdragelser og ikke tilbagetagelser, — men der er også kun tale om en teoretisk holdbarhed. Praksis siger og har altid sagt noget andet.

Vægtafgiftskvitteringen er i reglen ikke til stede i handelsøjeblikket. Den ligger hos revisor, er smidt væk, glemt hjemme o.s.v.